

Ján Adamus

12. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

Keď sa zvečerilo, povedal Ježiš svojim učeníkom: „Prejdime na druhý breh.“ I opustili zástup a vzali ho so sebou tak, ako bol, na lodi. Boli s ním aj iné lode. Tu sa strhla veľká víchrica a vlny sa valili na loď, takže sa loď už naplňala. On bol v zadnej časti lode a spal na poduške. Zobudili ho a povedali mu: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ On vstal, pohrozil vetru a povedal moru: „Mlč, utíš sa!“ Vietor prestal a nastalo veľké ticho. A im povedal: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ Zmocnil sa ich veľký strach a jeden druhému hovorili: „Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor i more poslúchajú?“

Mk 4, 35-41

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Doznejme si, že najlepšimi kritikmi sme vtedy, keď si „do parády“ zoberieme iných ľudí. Dokážeme na nich nájsť snád aj také chyby, ktoré ani nemajú. Dnes opäť máme chuť kritizovať, samozrejme, nie seba, ale apoštolov. Poukážeme na ich slabú, kolísavú vieru alebo lepšie povedané, neveru. Lenže na to má právo jedine Kristus a my máme povinnosť podrobiť kritike svoju osobnú vieru.

Aká je naša viera? Nejednáme ako apoštolí? Neželáme si, aby Kristus zázračne zasiahol v náš prospech, utišil vlny prudko bijúceho života a uľahčil nám ho? Chceme iba Pánov zásah, ale nie jeho pomoc, aby sme prekonalí vlnobitie. Nestačí nám jeho prítomnosť v Eucharistii, ale sa nám zdá, akoby spal a nevedel nič o našom trápení a nebezpečenstve, ktoré na nás číha.

Prekonávanie ťažkostí života nás naplňuje radosťou, s ktorou sa radi podelíme s inými. Je to vlastne rozprávanie o našich hrdinských činoch, radosť, že sme prekonalí zlo, zvíťazili nad ním a dostali sa z neho von. Lenže ťažká skúška, cez ktorú nás Boh previedol, nemusí byť jednorazová, ale môže nás ňou viesť znova a znova. Ako sa zachováme? Často strácame vieru v jeho moc, silu a lásku, akou nás vedie, a tak svojim strachom sťažujeme životnú cestu aj našim blíznym. Náš strach niekedy býva až panický, ktorý nemá nič spoločné s opatrnosťou, lebo vyviera z našej malej viery, dokonca až z nevery.

Preto je dôležité mať dôveru v utrpení. Nezahanbuje nás starozákonný Jób, tak veľmi trpiaci, ktorého nám za príklad dáva Cirkev v dnešnom 1. čítaní? Nefňukal, nereptal, bol aj zostal mužom

pevnej viery i v najťažších životných situáciách. Dokázal z Božích rúk prijať a s pevnou vierou bezpečne prejsť aj tým, čo dnešný svet nazýva stresovou situáciou, čím jasne potvrdil, že kde niet viery, tam niet život.

Nedivme sa ani apoštolom, že na rozbúrenom mori mali „malú dušičku“ a volali na Ježiša: *Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?* Nechápali, že práve jemu záleží na ich životoch, lebo ho ešte nevideli trpieť a zomierať. Nedokázali si ani predstaviť, že vo svojom apoštolskom živote budú musieť na jeho rozkaz preplávať nejedno rozbúrené more, pričom sa proti nim zdvihnú strašné vlny ľudských vášní, nevedomosti, nenávisti a nepriateľstva.

Takí boli apoštolí včerajška. A dnešní? Kristovou krvou a zmŕtvychvstaním sa stali novým stvorením, ktoré spolu s apoštolom Pavlom sa pýta: *Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč?*

Novým stvorením od krstu sme aj my. Vtedy Pán vstúpil do loďky nášho života a my sa máme s ním preplaviť na druhý breh k prístavu spásy. Neplávame sami, ale s ním! Akí však sme? Bojazliví, maloverní, ustrašení, možno aj hanbiaci sa za neho, že sa s nami vezie. Lenže nezabúdajme, že my sme kresťania nového typu, ktorí sa majú pýtať: *Kto nás odlúči od Krista? Búrky, nepohody života, trápenia, ťažkosti alebo zlí ľudia?*

Skupina turistov vystupovala na vysokú horu, aby tam strávila noc. Ráno chceli vidieť východ slnka. Keď namáhavo vystupovali, skôr než dosiahli vrchol, zbadali, že sa blíži búrka. Jeden z turistov hneď povedal sprievodcovi: *Pozrite, bude búrka. Zaveďte nás späť!* Horský sprievodca sa usmial a pokojne povedal: *Myslím, že sa skoro dostaneme nad búrku. Musíme ísť vyššie. Tak jej najlepšie a najrychlejšie utečieme. Vystúpili teda vyššie a skutočne o chvíľu prišli na miesto, kde bolo jasno a pokojne ako za každého iného letného počasia. Dole pod nimi burácala búrka, počuli rachot hromu i výboje blesku, ale na vrchu bol pokoj a jasno. Akonáhle uverili sprievodcovi, vyhli sa búrke.*

Ako my veríme Kristovi? Aká je moja viera? Nepotrebujem ju iba vtedy, keď niečo potrebujem? Nepatrím aj ja k ľuďom, ktorí ťahajú Ježiša z neba iba vtedy, keď je zle?

Nehanbime sa vždy a za každých okolností sa modliť, ale nie zúfalo volať: *Pane, zachráň nás, pomôž nám!* A on utiši búrku na mori nášho života a upokojí jeho rozbúrenú hladinu. Len mu musíme veriť!

Už vyšlo slnko, znovu sa modlitba k Bohu povznáša, by cez deň od nás odvracal všetko, čo škodu prináša.

Krot', Pane, naše jazyky, aby sme vyhli nesvárom, a stráž nám pohľad, aby sa nekrmil hriešnym rozmarom.

Chráň v hĺbke srdca čistotu, dbaj, nech sa v ňom hnev nevzpení, nech pýchu tela potláča striednosť v pití a v jedení.

Aby po slnka odchode a pri nástupe súmraku mohli ti srdcia bez škvrny zaspievať pieseň povďaku.

Milosrdnému Otcovi, Synovi, ktorý spasil svet, aj Duchu Tešiteľovi buď sláva, ktorej konca niet. Amen.

Rodičovské skratky

Keď je toho na teba veľa..

Svätá Alžbeta Anna Setonová

Svätá Alžbeta Anna Setonová, narodená v USA v roku 1774, bola prvou rodenou Američankou, ktorá bola vyhlásená za svätú. Ako matka, vdova a konvertička na katolícku vieru zasvätila svoj život vernej službe deťom a zakladala školy a sirotince. Je patrónkou vdov, ľudí, ktorí znášajú výsmech pre vieru, a ochrankyňou detí a rodičov pred smrťou. Jej sviatok oslavujeme 4. januára.

Materstvo prináša nespočetne veľa radostí. Len málokto nám však povie, že materský život so sebou prináša rovnaké množstvo stresu a obáv. Choroby, manželské problémy, finančné ťažkosti, stres spojený so sťahovaním, ako i všetky problémy všedného života prežívame oveľa intenzívnejšie, lebo milujeme svoje deti. Niekedy v nás spomínané problémy môžu vzbudiť pocit, že máme toho na pleciah príliš veľa na to, aby sme mohli čosi dokázať. Môžeme mať obrovské pokušenie vzdať sa, ale nesmieme mu podľahnúť. Iní ľudia stáli zoči-voči rovnako náročným situáciám, a napriek tomu vďaka Božej milosti vytrvali.

Svätá Alžbeta Anna Setonová, matka piatich detí, v dvadsiatich ôsmich rokoch odovdela. Podnik jej manžela skrachoval a rodina zostala bez peňazí. Nadôvažok sa ako Američanka presťahovala do Talianska v nádeji, že zmena podnebia prinavráti jej chorľavému manželovi zdravie, a nakoniec sa ocitla bez manžela peňazí v cudzej krajine, trúchliac po jeho smrti s vidinou potreby vychovať päť detí (ktoré mali v tom čase všetky menej než osem rokov!).

Ako to, že ju tieto pocity nechromili? Ako vôbec dokázala v živote kráčať ďalej? Jednoducho mala vieru.

Svätá Alžbeta bola vychovaná v protestantskej viere z v živote viery ju veľmi ovplyvnili talianski priatelia. Vďaka ich vedeniu, ako i vlastnému štúdiu a ochote vzdelávať sa napokon prijala katolícku vieru a po návrate do Ameriky oficiálne konvertovala. Jej viera bola pravá a horlivá, ale v rodnom New Yorku bol katolicizmus v tej dobe nadmieru nepopulárny, keďže bol zlegalizovaný iba nedávno. Alžbetu to však neodradilo a presťahovala sa do štátu Maryland, kde neskôr založila prvú ženskú náboženskú kongregáciu v Spojených štátoch s názvom Milosrdné sestry lásky, ako i prvý katolícky sirotinec a prvú bezplatnú školu.

Veď sa cítime zničené a unavené, spomeňme si na víťazstvá viery svätej Alžbety a na to, že s Božou milosťou zvládneme viac, než si dokážeme predstaviť.

Všetko môžem u tom, ktorý ma posilňuje.

Flp 4,13

Svätá Alžbeta Anna Setonová, prosím, oroduj za mňa, :by som aj ja s pokojným a radostným srdcom dokázala plniť všetky úlohy, ktoré predomňa Pán stavia.

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Slávnosť sv. Petra a Pavla, apoštolov:

Slávnosť je v sobotu 29.6. Je to prikázaný sviatok. Sv. omše budú ako v nedeľu – 8:00 a 11:00 hod.

Sv. omša v piatok večer o 18:00 hodine je už zo slávnosti sv. Petra a Pavla.

Pozývam na túto sv. omšu birmovancov i prvoprijímajúce deti. Poďakujeme pri nej za Božiu pomoc počas ukončeného školského roku spevom TeDeum (Teba, Bože chválime)
Po sv. omši bude nácvik birmovancov.

Zbierka na dobročinné diela Svätého Otca:

Zbierka sa uskutoční na budúcu nedeľu 30. júna.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 421 – 456.

Sväté omše v 12. týždni cezročného obdobia (B)

24.VI. pondelok

18:00 Na úmysel

25. VI. utorok

18:00 Za † Bernardínu Deákovú (1. rok od smrti)

27. VI. štvrtok

18:00 Za † Máriu Velebovú rod. Stojkovičovú (1. mesiac od smrti)

28. VI. piatok

18:00 Za † Antona a Lauru Kerákových

29. VI. sobota

08:00 Za † Petra, Jána a ostatných z rodiny

Lektor: Kuric Kulifajová

11:00 Za farníkov

30. VII. 13. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Za Božiu pomoc pre rodiny

Lektor: Polanská Bažiková

11:00 Za farníkov

Lektor: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

24.VI. pondelok

25.VI. utorok

26.VI. streda

27.VI. štvrtok

28.VI. piatok

29.VI. sobota

Narodenie sv. Jána Krstiteľa, slávnosť Lsp

sv. Maxima, biskupa

sv. Ján a Pavol, mučeníci

sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učiteľa Cirkvi Lsp

sv. Ireneja, biskupa a mučeníka, Sp

sv. Petra a Pavla, apoštolov, Sviatok

Slovo na dnes

Ako na to

Ešte pred stíšením si vyberiem na modlitbu z Písma vhodný text. Skúsení radia, že je dobré, keď nie je ani veľmi dlhý, ani príliš krátky, a že na modlitbu s Písmom sú zvlášť vhodné liturgické texty na ten-ktorý deň, ktoré predkladá Cirkev. Veľmi pomáha čítať zvolený text akoby prvýkrát v živote. Aj pri tomto čítaní je dobré mať stále na pamäti, že lak ako sa k Bohu ide cez človečenstvo Krista, tak aj k jadrú zvoleného úryvku z Písma idem prostredníctvom slov, ako ich napísal ľudský autor textu. Čiže budem sa snažiť najprv dobre porozumieť jeho slovnému zmyslu, prípadne i jeho literárnemu žánru.

Najprv si text prečítam len zo zvedavosti. Potom si pozriem, aká stať je pred mojím úryvkom a aká za ním nasleduje a snažím sa pochopiť ich vzájomnú nadväznosť. S týmto vedomím čítam vybraný úryvok druhýkrát. Pri treťom čítaní si môžem všimnúť a prečítať poznámky pod čiarou a ak sú v nich alebo na okraji strany odvolávky na iné časti Písma, teraz je čas si ich zvedavo prečítať. Po celý čas mám na pamäti, že najhodnotnejším výkladom Písma je samotné Písmo. Rozum bude vďaka skúmať súvislosť odvolávok s vybraným úryvkom a odpovedať na otázku, čo sa v ňom deje. Niekomu sa pri čítaní osvedčí podčiarkovať si či robiť značky na okraj. No a ešte si môžem, obrazne povedané, vziať lupu a pozorne, slovko po slovku prejsť celý text, aby som dobre zmapoval, čo ním chcel vlastne svätopisec povedať. Napadlo mi, že by bolo dobré niečo poznať aj z kultúrneho kontextu židovstva či z historických spojitostí. A k tomu ešte čítať biblický úryvok bez predsudkov.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

VZŤAHY NÁS MÔŽU ZABIŤ

„Prečo ma Boh nevypočuje, keď to tak veľmi potrebujem?“ Čo robiť, keď sa nám rozbijú ilúzie o vzťahoch, o druhých, o Bohu alebo o nás samých? Asi každého sa počas života dotkne nejaká forma utrpenia - choroba, sklamanie, smrť dieťaťa, zrada... Tvrdý stret s realitou ničí životné očakávania človeka. Evanjelium opisuje, ako v hodinách Ježišovho utrpenia všetci utekajú preč. Obraz, ktorý poukazuje na to, že od takýchto chvíľ túžime utiecť, chceme sa im vyhnúť. Ibaže hlboký dotyk s realitou zažijeme práve vtedy, keď sa „rozbijú“ naše ilúzie o živote. Pravá viera sa začína vtedy, keď dokážeme opustiť vlastné predstavy a schémy o živote, Bohu, o tom, ako by veci podľa nás mali fungovať. Viera sa cez skúsenosť kríža stáva zrelšou.

Neexistuje slovo, ktoré by naplnilo nekonečnú prázdnotu v srdci matky, čo stratila svoje dieťa. Nenájdeme vysvetlenie, prečo si rakovina zmocnila nášho tela. Čo povedať žene, ktorú opustil milovaný manžel? Akoby sa jej všetko v živote rúcalo. Nikto nevie vysvetliť to ťaživé „prečo“. Nepomáhajú prázdne frázy a lacné odpovede. Ostáva nám iba ticho a mlčanie. Evanjelium obsahuje len málo slov o kríži. Medzi riadkami je veľa ticha. Keď chceme zahrať hodnotnú skladbu, dôležité sú noty, ale aj pauzy. Niekedy môžeme zabudnúť, že podstatnou časťou evanjelia je kríž.

Diabol na púšti pokúšal Ježiša slovami Písma: „Ak si Boží Syn, vrhni sa dolu, veď je napísané: „Svojim anjelom dá príkaz o tebe a vezmú ťa

na ruky, aby si si neuderil nohu o kameň (Mt 4, 6). Neraz chceme odskúšať lásku podmienkou. „Ak ma máš rád, urob to...“ A vo vzťahu k Bohu konáme podobne: „Ak ma máš rád, vypočuj ma a daj, aby...“ Pomodlíme sa novému za uzdravenie, obrátenie svojich detí či návrat manžela a čakáme „magický“ účinok modlitby. Ak nenastane a túžby sa nenaplnia, sklamanie sa pýtame, čo sme urobili zle. Preskočil som vari nejakú vetu v deviatniku? Pomodlil som sa nesprávne? Alebo mi azda chýbala úprimnosť či vrúcnosť? Prečo to nefunguje? Moja viera zrejme nebude ani taká malá ako horčičné zrnko. Neuvedomujeme si, že sa vtedy správame podobne ako pokašiteľ: „Ak si Boží Syn, ak ma máš rád, urob to...“ Môžeme a máme si vyprosovať milosti, ale najväčšou z nich je prosiť Boha: „Staň sa vôľa tvoja.“ Takáto modlitba sa vyslovuje ľahko, keď je náš život pokojný a harmonický. Keď však doň vstúpi nečakaná bolesť, utrpenie, sklamanie, naša modlitba sa mení. Nespoznávame sa, sme plní starostí a strachu, až vydesení. Aj Ježiš to zažil v Getsemanskej záhrade - ľudskosť, slabosť, strach zo smrti. Cítil sa opustený, plný úzkostí, potil sa krvou. Stal sa „hriechom“ sveta, ako píše svätý Pavol (Kor 5, 21). Nikdy by sme si možno nepomysleli, že by Boží Syn mohol takto trpieť, prežívať toto všetko, cítiť sa tak, ako sa neraz cítime my. Byť kresťanom neznamená nájsť cestu, na ktorej sa vyhneme krížu. Dietrich Bonhoeffer povedal, že „Boh nezachraňuje po bolesti, ale v bolesti, nechráni od kríža, ale na kríži, neoslobodzuje od utrpenia, ale v utrpení.“ Vstupuje do hĺbky nášho utrpenia, aby trpel spolu s nami a priviedol nás k novému životu.

Zmŕtvychvstalý Ježiš sa zjavil apoštolom inak, ako by sme možno čakali. Aby sa dal spoznať, ukázal im svoje ruky a bok. Neukázal uzdravené telo, ale rany. Mnohí si dnes myslia, že prekonať utrpenie znamená byť znovu ako predtým - silný a úplne zdravý. Ako len túžime oslobodiť sa od všetkých rán, ako proti nim roky bojujeme, skrývame ich, hanbíme sa za ne. Najhlbším znakom zmŕtvychvstania sú však práve ony.

Keď zmŕtvychvstalý Ježiš ukazuje svoje rany, dáva nám návod, ako máme zaobchádzať s vlastnými zraneniami. Pozýva nás zmieriť sa s vlastnou ľudskosťou a ohraničenosťou, so všetkým, s čím si nevieme dať rady a čo bolí. Objasť svoju krehkosť a zranenosť. Ak sa Ježiš nehanbí za svoje rany, prečo by sme sa mali za svoje zranenia hanbiť my? Skúsenosť zmierenia spočíva v tom, že umožníme, aby sa v nás Ježiš dotkol miest, ktoré sú najviac bolestivé, zahanbujúce alebo špinavé. Ježiš pri Poslednej večeri umyl svojim apoštolom nohy. Chce sa i v nás dotknúť časti, ktorá vypovedá o ceste, čo sme doteraz prešli. Pretože ak sa necítime milovaní, práve najbolestivejšia a najtemnejšia časť našej histórie nám nedovoľuje sadnúť si s ním k stolu.

Skúsenosť viery neznamená zabudnúť na minulosť, ale nesústreďovať sa na to, čo nám bráni ísť ďalej. Nezostať na bode, ktorý nám bráni pohnúť sa. Niektoré skúsenosti, čo sme prežili, by nás totiž chceli doslova priklincovať na kríž. Nikdy neprestaneme byť synmi a dcérami našej histórie. Na ceste uzdravenia a zmierenia nám však Ježiš ponúka milosť, aby sme sa nefixovali na hĺbku traumy, ktorú sme zažili. Nevymaže magickým spôsobom našu osobnú históriu a problémy, no chce nás vyslobodiť zo zajatia minulosti.

Vrátila sa z Lúrd. Sedí na invalidnom vozíku, ale tí, čo sa s ňou stretnú, jej v očiach vidia trblietať sa skrytú radosť a odovzdanosť. Nie je to zmŕtvychvstanie a dotyk s večnosťou.

A teraz čo? II. „Marián Husár“

Na minútku

Nepotrebný kameň

Na jednej ceste raz ležal kameň, ktorý neslúžil vôbec na nič. Bol to pekný sivomodrý okrúhly kameň, veľký asi ako ľudská hlava. Nikomu však nestál za pohľad. Kameň je preda len kameň, koho by už zaujímal?

Zo začiatku dokonca vytrčal zo zeme uprostred cesty, ktorá viedla do mesta. Nemohol sa sťažovať na nedostatok pozornosti - takmer všetci, ktorí tadiaľ chodievali, oň zakopli. Niektorí sa uspokojili s tým, že mu uštedrili niekoľko šťavnatých nadávk, iní úbohý kameň preklínali.

Od podkutých kopýt koni dostával mocné údery, až lietali iskričky, ktoré sa trblietali v noci. Kameň bol čoraz smutnejší. Čo je to len za ľudí, že sa k nemu takto správajú!

Jedného dňa po tejto ceste uháňal koč, ktorý tak narazil o kameň, že na ňom zostala viditeľná stopa, ktorá vyzerala ako rana. Zo zrážky vyšlo horšie koleso, ktoré sa polámalo. Nahnevaný kočiš železným kolom kameň vykopal a odhodil ho do dialky. Kameň sa chvíľu smutne kotúľal a skončil medzi ďalšími kameňmi v priekope.

„Už len ty si nám tu chýbal!“ pustili sa doň ostatné kamene. „Aký si len ťažký, ty tlstoch!“ vzdychali dva ploché kamene pokryté ligotavou sludou. Keby kamene vedeli plakať, kameň by sa zúfalo rozplakal. Chudák, túžil len po tom, aby sa prepadol do zeme a zmizol navždy.

V jedno ráno ho však zodvihli dve mocné ruky. „Tento je dobrý!“ povedal akýsi mužský hlas.

„A tie ostatné?“ opýtal sa iný muž. „Aj tie sa nám môžu zísť. Pozbierajte ich.“

Zatiaľ čo ostatné kamene nahádzali do voza, okrúhly kameň cestoval v mužovom batohu. Keď ho z neho vybrali, ocitol sa na stavenisku, kde sa to hmýrilo robotníkmi. Všetci pracovali na veľkolepej stavbe, ktorá sa, hoci ešte neúplná, týčila k nebu. A múry, hrubé arkády, vežičky, všetko tvorili rovnaké sivomodré kamene, ako bol on. „Som v raji!“ pomyslel si kameň, ktorý nikdy nevidel nič krajšie.

Ruky muža prechádzali po povrchu kameňa s drsnou nehou.

„Aj ty tam skončíš, kamarát,“ povedal muž. „Mám s tebou veľký plán. Trochu si pre to vytrpiš, ale bude to stáť za to.“

Kameň odniesli do kúta, kde skupina mužov tesala z kameňa postavy svätcov. Jednej zo sôch chýbala hlava. Muž na ňu ukázal a povedal: „Našiel som hlavu pre túto sochu!“ Znovu pohladil kameň rukou a pokračoval: „Je dokonalý. Je na to ako stvorený a už viem, ako využijem aj túto malú štrbinu...“

Kameň si pomyslel, že sa mu to musí snívať -nikto ho nikdy nenazval „dokonalým“. Ale hneď nato ho zovreli do zveráka a akýsi ostrý nástroj ho začal neľútostne ráňať. Muž tesal premyslenými a mocnými údermi. Bolesť bola silná, ale netrvala dlho.

Nepotrebný kameň sa zmenil na nádhernú hlavu sochy svätca, ktorú umiestnili na priečelie katedrály. Bola to

socha, ktorú si každý všimol a každý na ňu ukazoval - všetci ostatní svätci boli vážni a zamračení, len tento jediný sa usmieval.

Umelec zmenil ranu, ktorú na kameni spôsobilo koleso koča, na nádherný úsmev. Úsmev plný pokoja a radosti kameňa, ktorý našiel svoje miesto.

Možno pre tvojich známych nie si, ale pre Boha si „dokonalý“.

Bruno Ferrero „Ludia , ktorí lietali“

Zamyslenia

Ja (my) a oni

Pokiaľ sa ja, ktorý som taký, aký som, môžem v určitom zmysle považovať za kresťana, prečo by mali rôzne neresti iných ľudí dokazovať, že ich viera je iba pretvárkou a konvenciou?

C. S. Lewis

Nedávno som si vypočula zaujímavý postreh: Keď naši hokejisti vyhrajú dôležitý zápas, celý národ chodí s hrdo vztyčenou hlavou a vraví: Ale sme im to ukázali, však! Keď sa im však nepodarí zvíťaziť, potriasame hlavami a vravíme si medzi sebou: Čo to tam zase predvádzajú?!

Všimnime si rýchly posun od sebavedomého MY k sudcovskému ONI, ktorý nastáva v tesnej závislosti od toho, či je s čím sa chváliť, alebo nie. Pochopiteľne, omnoho náročnejšie je identifikovať sa s niečím nedokonalých či zlým, alebo s niečím, čo ľudia jednoducho neuznávajú, ako spájať sa so skutočnosťou, ktorú všetci oslavujú.

Keby však takto uvažoval Ježiš, zostal by pekne v pokoji vo svojej sláve u Otca v spoločenstve anjelov a nezostupoval by medzi ľudí, nie ešte aby sa zaoberal verejnými hriechníkmi, a dokonca s nimi aj stoloval! A hlavne by nepozýval do svojej Cirkvi ľudí slabých a hriechnych, hluchých, slepých a chromých, lebo tento fakt sám osebe vylučuje, že by vôbec niekedy mohla byť slávnou a oslavovanou skutočnosťou v očiach tohto sveta. „Cirkev sa skladá z ľudí, a to je neodstrániteľný škandál!“ tvrdí istý známy kazateľ - a má zrejme pravdu.

V mnohých rovinách sme pokúšaní, aby sme striedali zámená MY a ONI podľa toho, ako nám to práve vyhovuje. Keď napríklad poviem: Cirkev by mala..., väčšinou tým nemyslím seba. A vôbec človek málokedy kritizuje Cirkev alebo s ňou vyjadruje nesúhlas bez toho, aby neprešiel k odosobnenému ONI. Kto za to môže? Vatikán, biskupi, kňazi alebo aj katolíci vôbec - od nich sa však JA jemne dištancujem. Pravda, aj ja som katolík, ale určite nepatrím medzi priemer!

Potrebujeme poriadnu dávku Kristovho milosrdenstva a jeho pokory, aby sme mali odvahu spoločne niesť „dobré aj zlé“. A to nielen s Cirkvou, ale aj s vlastným národom a vôbec s celou ľudskou rodinou.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku